

עַרְבֵי גֶבֶר

התבוללות

למ', אהובי

1.

יֵשׁ לִי אֶהוּב בְּסִירַת חֲרוּב.

(אֲנִסָּה)

שׁוּב:

יֵשׁ לִי אֶהוּב

שְׁאֲבוּתִיו

נִלְחַמוּ

מִוֶּלְאָבוּתִי

שְׁהִיו

בְּסִירַת

חֲרוּב).

2.

בְּאַזְנֵי עוֹד מְהִדְהִדוֹת צַעֲקוֹת

חֲבֵרִי מֵהִתְלַמּוּד-תּוֹרָה עַל הַנֶּהֱג בְּאוֹטוֹבוּס:

אֵין עַרְבִים –

אֵין פְּגוּעִים.

עַרְבֵי גֶבֶר –

עַרְבֵי בְּקָבֶר.

אֲנִי שֶׁהִלְכְּתִי לְעֶצֶר בְּגוּפִי אֶת פְּנוֹי גּוֹשׁ קִטִּיף,

שֶׁחִלַּקְתִּי צְמִידִים כְּתָמִים בְּבֵית הַסֵּפֶר –

יֵשׁ לִי אֶהוּב. עַרְבִי. מִקּוֹ הַתֶּפֶר.

3.

גם אָמאָ שְׁלוֹ, כְּמוֹ אָמאָ שְׁלִי, עוֹמֶדֶת שְׁעוֹת בְּמִטְבָּח.
הֵן דּוֹמוֹת. הֵן הָיוּ יְכוּלוֹת לִהְיוֹת תְּחִירוֹת.
לְבִשָׁל בְּיָחַד. לְהַחֲלִיף מִתְּכּוֹנִים.
הָיוּ יְכוּלוֹת לְהַשְׁרוֹת אֶת הַסִּכּוּף
בְּמִים צוֹנְנִים.

4.

גם אָבאָ שְׁלוֹ, כְּמוֹ אָבאָ שְׁלִי,
מִתְּעוֹרֵר בְּבֶקֶר מְקֻדָּם.
שְׁנִיָּהֶם מְעִירִים מִשְׁנָתָם
אֶת בְּנֵיהֶם לְתַפְלַת שְׁחִירִית,
לְהוֹדוֹת לְבוֹרָא עוֹלָם.
וְכָל בֶּן בְּתוֹרוֹ מִתְּעוֹרֵר,
מִפְּהֶק, וְשׁוֹב נֶרְדָּם.

5.

אָבאָ שְׁלִי שׁוֹאֵל אוֹתִי אִם אֶהוּבִי
בְּאַמֶּת בְּאַמֶּת עֶרְבִי.

6.

יֵשׁ לִי אֶהוּב
שְׁבוּכָה בְּכָל סֶרֶט בְּקוֹלְנוֹעַ.

אוֹתִי חֲנֹכוֹ שְׁעֶרְבִים
לֹא יוֹדְעִים לְדַמֵּעַ.

7.

אֶהוּבִי עוֹזֵר לְזִקְנָה
לְחֻצוֹת אֶת הַכְּבִישׁ.
הִיא שׁוֹאֵלֶת לְשִׁמּוֹ בְּחִינָה,
וּלְמִשְׁמַע מִבְּטָאוֹ
קוֹלָה מִחֲרִישׁ.

8.

אהובי הולך להסתפר
והספר צוחק בקול על ערבים.
הוא לא חוזר לשם.
אם הלקוחות אויבים –
עדיף להסתפר
אצל ספר כלבים.

9.

יש לי אהוב שלמד בכתה
אין אבותיו גרשו מביתם.

אותנו למדו בכתה
על נצחון ותפארת.

אצלו הספור לבש צורה
אחרת.

10.

ואני עדין מתרגש משירי הלהקות הצבאיות,
ומשירי ארץ ישראל היפה של אריק אינשטיין
שאבא מזמר בנסיעה –

"שומר עברי על סוס לבן בלילה שחר,
על שפת הכנרת טרומפלדור היה גבור!"

עכשו לא נעים לי להתרגש
משירים ברי"ש מתגלגלת.
אהובי ואני חיים באותה מדינה,
אבל בארץ אחרת.

11.

אֶהוּבִי וְאֲנִי מִתְבּוֹלְלִים בְּיַחַד,
כָּל אֶחָד מִסְבוֹתָיו שָׁלוֹ.
וְאִף עַל פִּי שְׁאֵבָא סֵפֶר לִי פַעַם, בַּחֲרָדָה,
עַל דּוֹד שָׁלוֹ שֶׁהִתְחַתֵּן עִם גּוֹיָה בְּדָרוֹם אַמְרִיקָה,
וְנוֹלְדוּ לוֹ יְלָדִים גּוֹיִים,
וְגַדַּע אֶת הַשְּׂרָשָׁרֶת הַיְּהוּדִית שֶׁל הַמְשַׁפָּחָה –
אֲנִי בַחֲרָתִי לְהִתְבּוֹלֵל.

כִּי בְּתוֹכִי אֵין שׁוֹם שְׂרָשָׁרֶת –
יֵשׁ פּוֹךְ רֶךְ מָאָד,
בְּמִלּוּי נּוֹצוֹת אֹזוֹ,
וְאַפְשָׁר לְהִמָּרֵחַ עַל הַפּוֹךְ,
כְּמוֹ מִמָּרַח חֲמָאָה עַל לֶחֶם.
שׁוֹם דָּבָר לֹא נִכְרֵךְ
בְּשׁוֹם דָּבָר אֲחֵר –
זֶה מִמָּרַח וְזֶה מִמָּרַח.
יְהֵא שֵׁם הַשֵּׁם מְבָרָךְ.

12.

אֶהוּבִי יוֹצֵא מִהָאָרוֹן בְּפָנָי הוֹרִיו.
עֲכָשׁוּ, עוֹלָמָם שָׁל כָּל אַרְבַּעַת הַהוֹרִים
נִחְרַב סוּפִית.

הוֹרִיו מִתְפַּלְלִים לְאֵלֵלָה,
וְהוֹרֵי מִתְעַצְצִים עִם הָרֵב,
מְבַקְשִׁים מִהַשֵּׁם רַחֲמִים.
הוֹרִים נִלְחָמִים.

וּבְרָאשׁ שְׁלִי אַרְבַּעַתָּם
מְכַנְסִים יְשִׁיבָה דְּחוּפָה,
בוֹנִים בְּיַחַד תְּכֵנִית
וְדַרְכֵי תְקִיפָה.

13.

שִׁיחַת קוֹלָגוֹת בְּמִשְׁרָד.

הֵם כָּלֶם חִיּוֹת אָדָם,

חִיּוֹת אָדָם, אָחִי.

כִּמָּה סֶכֶר בְּקֶפֶה?

אֲנִי כָּבֵר לֹא רוֹצֶה קֶפֶה.

אֲנִי חוֹשֵׁב עַל חַיַּת הָאָדָם שְׁלִי

שְׁמֻחָכָה לִי בְּבֵית,

מְכַשְׁכְּשֵׁת בְּזָנֵב לְקִרְאָתִי.

מַחֲכָה לְשִׁמְעַע אֵיךְ עֶבֶר עָלִי

הַיּוֹם בְּעִבּוּדָה.

14.

בְּשַׁעַת מְלַחְמָה

טִילִים חוֹלְפִים לָנוּ מֵעַל הָרֹאשׁ.

הַכֹּל עוֹבֵר לָנוּ מֵעַל הָרֹאשׁ.

אֶהוּבִי וְאֲנִי מִשְׁתַּבְּלָלִים

בְּתוֹךְ בֵּיתֵנוּ,

לֹא מַחְכִּים לְשָׁלוֹם

לֹא מַחְכִּים לְשָׁלוֹם,

הוּא כָּבֵר שׁוֹכֵב עַל הַמָּטָה,

בִּינֵינוּ.

כאשר הצפינה אמי את האופק

בבקר עלתה אמי קורנת כמו משיח מקבר
והפציעה אל שולי מטתי,

היא שלחה את לשונה הרפה ולקקה
את הדם הקדוש מפצעי.

להותיר שכל דמעות מתר לה, אני אומר.
אנחנו משפחה.

ופתאם ים, וגופי סירת דיגים
ואמי אלת הים

מצפינה את האפק באגרופה ובורת
אילו סערות לזמן.

הים קפא והדבות הלכנות וגוריהן
התאבנו תחת שמירת הקרח

וגם סירת גופי
קפואת איברים עכשו.

וכשהתחור לאמי שהים סוגר אותי
ושהיא אלת הים

היא לקטה אותי באגרופה
והאפק נפרש לחפשי

והאפק היה פזור,
אבל אני בסוף הכל אמרתי:

להותיר שכל דמעות מתר לה.
אנחנו משפחה.

תולעת

אני יהוה חקר לב בחן כליות

ירמיהו יז, 10

אמא יושבת רכונה לשלחן,
בוחנת בזכוכית מגדלת
את כל פרות ט"ו בשבט.
הם חתוכים, פרושים לפניה,
היא חוקרת את כל חלקיהם,
מחפשת נואשות –
כמעט מתחננת למשות מתוכם
תולעת קטנה אחת.

(שלח תולעת בשבילה
שלח תולעת בשבילה
שלח תולעת בשבילה)

*

סוף סוף, הנה זה קורה לי –
 אוי לא, הנה זה קורה לי, אוי לא –
 הנה זה קורה –
 למה אף אחד לא אומר לי שהכל בסדר?

*

פתאום נעלמתי.
 בלי הכנה נעלמתי
 מהמציאות הגשמית של גופי.
 הוא הלך ממני. התרחק והשתנה.
 הפכתי לחמרא אחדעם העולם.

*

כל אימת העולם גואה בגופי כמו
 צונאמי.

כזה שמוחק ארצות ובתים.
 זה לא קרה בכונה זו תאונה
 מי בכלל התכונן
 שזה – –

*

איברים נדחפים אל הארץ בכח כבידה בלתי מפר לי.
 סוס התודעה דוהר על מח הפרא שלי.
 חסר מנוח.
 דוהר בסיבובים על הקירות הפנימיים,
 בתוך צנורות המוח.
 מחפש יציאה או חוף מבטחים.
 כל הדברים נשכחים
 ורק פרצופים עולים בי כמו
 מצופים במים.

*

צַל שֶׁל עָלָה עַל הַקִּיר מִתְרוֹמֵם לְקִרְאָתִי
וּפּוֹתַח מִלְתָּעוֹת.

*

רַק אֲנִי פֹה, רַק אֲנִי אוֹמֵר לְעֶצְמִי
שֶׁהַכֹּל בְּסֹדֶר הַכֹּל, הַכֹּל בְּסֹדֶר,
אֲתָה תַעֲבֹר אֶת זֶה.
כְּמוֹ יֶלֶד גָּדוֹל.

קַח נְשִׁימוֹת עֲמֻקּוֹת מָה זֶה
נְשִׁימוֹת מָה זֶה
עֲמֻקּוֹת
מָה

זֶה

זֶה

*

כָּל הָרְהִיטִים בַּחֲדָר זּוֹלָגִים לְרֹצְפָה
וְהַגּוֹף שְׁלִי נִמָּס כָּלוּ לְתוֹךְ הַמָּטָה.
אֲנִי רוֹצֵה לְקוֹם, אֲנִי רוֹצֵה לְקוֹם
אֲבָל אֲנִי כָּל כֶּךָ כָּבֵד.
מֵעוֹלָם לֹא הָיִיתִי כָּל כֶּךָ כָּבֵד.
וְאֵין לְדַבֵּר וְאֵין גּוֹף.
וְאִם הַזְמַן עוֹבֵר
אֲזַי גַּם אֲנִי עוֹבֵר, גַּם אֲנִי עוֹבֵר –

*

וְאֵין לִי רַגְלִים עֹכְשׁוֹ
וְהַצֶּרֶךְ הָעֵז לְהִשְׁתֵּן
וְהַצֶּרֶךְ לְהִתְאַפֵּק
וְלֹא לְהִשְׁתֵּן בַּמָּטָה
וְלֹא לְמוֹת לִי עֹכְשׁוֹ
וְהַגּוֹף שְׁלִי כָּבֵד
וְאִי אֶפְשָׁר לְהָרִים

כְּמוֹ מִשְׁאִית בְּטוֹן
וְלִבּוֹא מִבְּחוּץ וּלְשִׁחָק
עִם הַגּוֹף כְּמוֹ צַעְצוּעַ בְּמִשְׁקָל
מֵאָה טוֹן

*

שָׁנִים אֲרָכוֹת נִמְתָּחוֹת עַל גּוֹפִי
מִשְׁכִּיחוֹת תּוֹדָעָה
מִשְׁכִּיחוֹת אֵיבָרִים
מִשְׁכִּיחוֹת – –

*

זְרוּעוֹת אֲרָכוֹת נִשְׁלָחוֹת,
מִטְבִּיעוֹת אֶת כָּלִי בְּנֶהָר
אֲבָל הַטְּבִיעָה לֹא רָעָה לִי,
הַסּוֹס כָּבֵד דָּהָר וְנִשְׁכַּח
וּבִסּוּף הַנֶּהָר הוּא אֲנִי
וְאֲנִי הַנֶּהָר
מִתְמַלֵּא בְּאֵינְסוֹף
וְנִשְׁפָּךְ

*

אֲנִי נֶהָר.
אֲנִי הַנֶּהָר
אֲנִי כָּבֵד לֹא מִי שֶׁהָיִיתִי.
הָיוּ שְׁלוֹם.